

[Kaj Poulsen]

kommer den? Er det sådan lige op over, siden det ligefrem skal bemærkes her?

Socialdemokratiet har taget stilling til dette spørgsmål ud fra nogle kriterier, som vi vidste at der var problemer med. Vi vidste, at der var problemer med denne lovgivning. Arbejdsministeren har vidst det i 2 år, og jeg mener, at arbejdsministeren endda har haft nedsat et udvalg for at få løst nogle af dem.

Vi har ikke stillet ændringsforslag til dette lovforslag, for vi mener ikke, det løser nogen problemer. Det løser ingen af de problemer, der er på området mobilitetsfremmende ydelser. Det har vi også meddelt, og derfor er det et grundlæggende forkert forslag. Men vi har dog skrevet i vores betænkning, at vi isoleret set godt kunne støtte udlægningen til regionerne, men at der måtte være nogle andre kriterier for, hvordan det skulle administreres, og det er det, vi ikke har kunnet få noget at vide om.

Arbejdsministeren svarer, at når man vil decentralisere, kan man ikke fastlægge på forhånd fra centralt hold, hvad det er for nogle kriterier, der skal gælde. Altså: Folketinget må lukke øjnene og sige ja til arbejdsministerens tankegang – hvis arbejdsministeren har nogen tankegang, det ved jeg ikke, men det er det, vi må, og det bryder vi os ikke om.

Må jeg så sige til fru Lilli Gyldenkilde til sidst, at jeg ikke forstår, at man kan udtrykke ærgrelse over, at vi ikke har kunnet samarbejde om det her. Socialdemokratiet fik at vide, efter at SF havde lavet forlig med regeringen, at nu var det lavet. Vi undrede os, og vi var kede af, at det skete til discountpriser, og at der ikke blev løst nogen problemer. Det er det, der er galt med det her.

Hvis det var sådan, at SF ikke vidste, hvad Socialdemokratiets holdning til det her var, kunne man jo have taget førstebanen og set, hvad Socialdemokratiet mente var problemerne. Vi mente også – således som SF har fået gennemført det – at det var et problem, at vi skulle til at dele ud af disse sparsomme midler til virksomhederne. Det har SF fået løst, men ikke et af de grundlæggende problemer for lønmodtagerne.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Så tror jeg det nærmer sig afslutningen for de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ja, det gør det naturligvis, for vi skal jo ikke stå her og diskutere, hvornår vi har ringet til hinanden, og hvornår vi har talt med hinanden. Men der forelå ved første behandling en tydelig opfordring til Socialdemokratiet fra SF's side, da vi havde udtrykt, at vi var meget enige i det, der var foreslået her. Vi ville gerne være med til at udlægge det til arbejdsmarkedsnævnene, for vi tror på, at lokalsamfundene godt kan lave noget selv, uden at de skal have hvert evig eneste ord skrevet ned på et stykke papir.

Det er jo dér, den store forskel er, og den diskussion vil vi få igen om en uges tid, når vi skal drøfte sagen om de selvstændige, og hvilke muligheder de får.

Det handler om at turde tro på mennesker, og det tør hr. Kaj Poulsen ikke. Alt skal skrives ned.

Og så skal jeg for god ordens skyld, fordi jeg ønsker, at Socialdemokraterne skal vide det, sige, at man ikke skal løbe på den limpind, at vi ikke har forsøgt at få Socialdemokratiet i tale. Jeg har ved to lejligheder bedt hr. Kaj Poulsen om, at vi skulle tale sammen om denne sag; det var der ikke tid til. Jeg har ved fire lejligheder ringet, og i min desperation underrettede jeg til sidst hr. Nyrup Rasmussen.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne sige om forslaget som helhed, at det er rigtigt nok, at man kan sige, at det ikke er noget stort forslag; men det er faktisk et forslag, der løser nogle problemer.

Jeg synes også godt, man kan sige, at diskussionen understreger, hvad vi vil få af problemer i fremtiden i forbindelse med decentralisering og regionalisering, for det problem, som hr. Kaj Poulsen har, er jo et problem, som Socialdemokratiet og hr. Kaj Poulsen vil få igen og igen, når vi i større grad skal decentralisere, i større grad skal lave selvforvaltning ude i regionerne; når vi skal have tillid til, at de mennesker, der sidder ude i regionerne, skal træffe beslutninger på vore vegne, så skal vi ikke binde det ind forfra og bagfra med hensyn til, hvilke beslutninger de kan træffe.

Men jeg vil godt understrege, at en af grundene til, at jeg mener, jeg kan svare bekræftende på det spørgsmål, der er blevet rejst omkring dette, at ganske almindelige mennesker kan få